

Hora de cobrar

ORIOI BARTOMEUS

Avui, 22.03.08

Ja han parlat les urnes i els 25 diputats del PSC donen a Montilla bastants trumfos per tirar endavant el que ha de ser la pedra del toc del seu mandat, el desenvolupament del nou Estatut. Als socialistes catalans els ha arribat l'hora de cobrar després de comprovar-se que són el gran puntal del segon mandat de Zapatero. Ho faran, però, a l'estil Montilla. Si algú espera un estirabot incendiari a l'hora d'escollir el derrotat Bono com a president del Congrés, que s'ho tregui del cap. Montilla no està per brindis a la galeria. Ja ho ha dit, vol teca.

Montilla és l'antítesi de Pujol, molt més del que pensa Marta Ferrusola. Per Pujol, el suport al govern central es donava a canvi que aquest no s'immiscís en la governabilitat a Catalunya. Volia mans lliures a casa seva a canvi del suport al Congrés. Montilla no, ell vol tenir poder de decisió a Madrid, vol que a la Moncloa sàpiguen quin pes té.

Però té molt clar que no vol acabar com Maragall. Sap quin pa s'hi dóna, amb el PSOE, i se'n guardarà prou de recordar-li a ZP que és el que és gràcies a l'extraordinari resultat del PSC. Tampoc no recorrerà a l'esquema pujolià de la reivindicació contínua i de les expressions públiques d'enuig, que tan bé sabia dosificar el líder nacionalista quan calia dissimular que els peixos obtinguts no omplien el cove. Montilla no vol soroll, diferencia l'essencial de l'accidental i no està per batalletes. Entén que s'hi guanya més amb el cop de puny a la taula del despatx que amb una amenaça cridanera i buida. L'opció de Montilla no està exempta de risc, però si li surt bé, se li obriran les portes de la gran bossa del vot

pujolista que el 2003 optà per ERC i que ara conforma el gruix d'electors que oscil·len a l'espera d'un lideratge.